

บทที่ 5

สรุปอภิปรายผลของการศึกษาและข้อเสนอแนะ

การศึกษารั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา (descriptive study) เรื่องความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศและการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดตรัง เพื่อศึกษาถึงความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสาร การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศและการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในนักศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดตรัง ที่มีการพักอาศัยและเพศแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายและหญิงในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1-3 วิทยาลัยเทคนิคตรัง จำนวน 360 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีสุ่มแบบหลายขั้นตอน (multistage sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถามที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน หลังจากนั้นนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพตรัง จำนวน 20 คน และคำนวณหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้านความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศ มีค่าเท่ากับ .85 และด้านการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มีค่าเท่ากับ .80 หลังจากนั้นได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลที่วิทยาลัยเทคนิคตรัง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศและการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในกลุ่มตัวอย่างที่เพศแตกต่างกัน โดยใช้สถิติ t-test ส่วนการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศและการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในกลุ่มตัวอย่างที่มีการพักอาศัยแตกต่างกัน ไม่สามารถทดสอบทางสถิติได้ เนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนน้อยเพียงร้อยละ 4.7 (17 คน)

สรุป

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายและเพศหญิงจำนวนเท่ากัน ร้อยละ 50 มีอายุ 16 ปี ร้อยละ 34.2 มีระดับการศึกษาในประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 2 และ 3 จำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 33.3 ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 92.8 บิดามารดามีสถานภาพสมรสอยู่ ร้อยละ 84.4 และพักอาศัยอยู่กับครอบครัว ร้อยละ 95.3 กลุ่มตัวอย่างได้รับค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายประจำเดือนจากบิดาและ/หรือมารดา ร้อยละ 95.3 และ ร้อยละ 96.1 ตามลำดับ ส่วนใหญ่จะมีรายได้เพียงพอ ร้อยละ 92.8 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ไม่เพียงพอจะทำงานพิเศษ ร้อยละ 38.5 นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างได้รับข้อมูลข่าวสารทางเทศนานาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 50 รองลงมาคือเกือบทุกวัน ร้อยละ 39.4 และได้รับข้อมูลข่าวสารทางเทศจากสื่อสารมวลชน ร้อยละ 59.2 รองลงมาคือโรงเรียนและเพื่อน ร้อยละ 34.7

ความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเทศที่ได้รับจากครอบครัว กลุ่มตัวอย่างร้อยละมากที่สุดเห็นด้วยว่าความสัมพันธ์ในครอบครัวที่อบอุ่น ทำให้วัยรุ่นกล้าคุยเรื่องเพศศึกษากับบุคคลในครอบครัว ร้อยละ 55.5 บิดามารดาควรเปิดโอกาสให้ซักถามเรื่องเพศศึกษา ร้อยละ 50.9 กลุ่มตัวอย่างร้อยละมากที่สุดไม่แน่ใจว่าบิดามารดาเป็นผู้มีบทบาทที่สำคัญที่สุดในการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษามากที่สุด ร้อยละ 51.7 ญาติพี่น้องให้คำแนะนำและเป็นທີ່ปรึกษาเรื่องเพศศึกษาได้อย่างเพียงพอ ร้อยละ 50.8 กลุ่มตัวอย่างร้อยละมากที่สุดไม่เห็นด้วยว่าบิดามารดาควรเปิดโอกาสให้วัยรุ่นได้รับรู้และมีประสบการณ์ตรงในการไปเที่ยวผับ คาราโอเกะ ดิสโก้เทค โดยมีบิดามารดา/ผู้ปกครองไปด้วย ร้อยละ 46.7 ส่วนคำถามในเชิงลบ กลุ่มตัวอย่างร้อยละมากที่สุดไม่เห็นด้วยว่าบิดามารดาไม่ควรให้ข้อมูลในเรื่องเพศศึกษาแก่วัยรุ่น เพราะจะทำให้วัยรุ่นต้องการมีประสบการณ์ทางเพศก่อนวัยอันควร ร้อยละ 36.9

ความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเทศจากโรงเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละมากที่สุดเห็นด้วยว่าความรู้เรื่องเพศศึกษาที่ได้รับจากโรงเรียนมีเนื้อหาชัดเจนในเรื่องโครงสร้างหน้าที่ของอวัยวะต่าง ๆ ในระบบการสืบพันธุ์ การมีเพศสัมพันธ์ การคุมกำเนิดและการตั้งครภ์มากที่สุด ร้อยละ 63 เพื่อนมีอิทธิพลอย่างมากในการชักจูงให้สนใจในข้อมูลข่าวสารทางเทศ ร้อยละ 60.6 กลุ่มตัวอย่างร้อยละมากที่สุดไม่แน่ใจว่าความรู้เรื่องเพศศึกษาที่ได้รับจากโรงเรียนมีเนื้อหา ด้านการเปลี่ยนแปลงทางจิตใจและอารมณ์เมื่อเข้าสู่วัยรุ่น ความต้องการทางเพศ การระบายอารมณ์ทางเพศ เช่น การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เพียงพอที่จะนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันมากที่สุด ร้อยละ 49.7 ความรู้เรื่องเพศศึกษาที่ได้รับจากโรงเรียนมีเนื้อหาชัดเจนในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศ การเลือกคู่ครอง ร้อยละ 44.2 ส่วนคำถามในเชิงลบ กลุ่มตัวอย่าง

ร้อยละมากที่สุด ไม่แน่ใจว่าเพื่อนเป็นผู้ให้คำแนะนำและเป็นທີ່ปรึกษาเรื่องเพศศึกษาได้เพียงพอ ร้อยละ 43.9 เพื่อนเป็นผู้ให้คำแนะนำและเป็นທີ່ปรึกษาเรื่องเพศศึกษาได้ชัดเจน ร้อยละ 40.8 และการสอนเพศศึกษาในโรงเรียนมีส่วนกระตุ้นให้อยากทดลองเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 41.1

ความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศจากชุมชน พบว่า ในส่วนของสถานเริงรมย์ กลุ่มตัวอย่างร้อยละมากที่สุดเห็นด้วยว่าสถานเริงรมย์ควรมีส่วนร่วมในการให้ความรู้แก่วัยรุ่น เพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 58.3 รองลงมาคือ สถานเริงรมย์เป็นแหล่งให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาที่วัยรุ่นสามารถเข้าถึงได้ง่าย ร้อยละ 53.3 ส่วนสถานบริการสุขภาพ กลุ่มตัวอย่างร้อยละมากที่สุดเห็นด้วยว่าสถานบริการสุขภาพเป็นแหล่งที่ให้ข้อมูลเรื่องเพศศึกษาที่ชัดเจน ร้อยละ 47.5 และไม่แน่ใจว่าสถานบริการสุขภาพเป็นแหล่งที่ให้ข้อมูลเรื่องเพศศึกษาที่เพียงพอ ร้อยละ 44.4 ส่วนคำถามในเชิงลบ กลุ่มตัวอย่างร้อยละมากที่สุดเห็นด้วยว่าสถานเริงรมย์เป็นแหล่งที่ให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาได้อย่างเพียงพอ เพราะได้เห็นสภาพที่เป็นจริง ร้อยละ 46.7

ความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศจากสื่อสารมวลชนซึ่งเป็นคำถามในเชิงลบ ทั้งหมด พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละมากที่สุดเห็นด้วยว่าคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อในการเผยแพร่ความรู้เรื่องเพศศึกษาที่มีเนื้อหาเพียงพอ ร้อยละ 52.5 คอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อในการเผยแพร่ความรู้เรื่องเพศศึกษาได้ชัดเจน ร้อยละ 51.4 และโทรทัศน์เป็นสื่อในการเผยแพร่ความรู้เรื่องเพศศึกษาที่มีเนื้อหาเพียงพอ ร้อยละ 48

ระดับความคิดเห็นต่อแหล่งข้อมูลข่าวสารทางเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศจากครอบครัวอยู่ในระดับเป็นกลางร้อยละ 65.6 รองลงมาคือ มีความคิดเห็นเชิงลบร้อยละ 17.5 และความคิดเห็นเชิงบวก ร้อยละ 16.9 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศจากโรงเรียนอยู่ในระดับเป็นกลางร้อยละ 68.9 และมีความคิดเห็นเชิงลบและความคิดเห็นเชิงบวกในระดับที่ใกล้เคียงกัน ร้อยละ 15.8 และ 15.3 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศจากชุมชนอยู่ในระดับเป็นกลางร้อยละ 60.8 รองลงมาคือมีความคิดเห็นเชิงบวก ร้อยละ 21.1 และความคิดเห็นเชิงลบ ร้อยละ 18.1 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศจากสื่อสารมวลชนอยู่ในระดับเป็นกลางร้อยละ 75.3 รองลงมาคือมีความคิดเห็นเชิงลบ ร้อยละ 14.1 และความคิดเห็นเชิงบวก ร้อยละ 10.6

ความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ จากครอบครัว โรงเรียน ชุมชน และสื่อสารมวลชน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศทั้ง 4 ด้าน

อยู่ในระดับเป็นกลาง ร้อยละ 44.5 รองลงมาคือมีความคิดเห็นเชิงลบ ร้อยละ 41.9 และมีความคิดเห็นเชิงบวก ร้อยละ 13.6

จากการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศจากครอบครัวในเพศชายและเพศหญิง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) ส่วนความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศจากโรงเรียน ชุมชนและสื่อสารมวลชนในเพศชายและเพศหญิงไม่มีความแตกต่างกัน

สำหรับการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศตามการพักอาศัยไม่สามารถนำมาทดสอบทางสถิติได้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยกับเพื่อน/อยู่คนเดียวมีจำนวนน้อยเพียงร้อยละ 4.7 (17 คน)

การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 37.2 และ 9.4 ตามลำดับ โดยบุคคลที่เพศชายมีเพศสัมพันธ์ด้วยมากที่สุดคือคนรัก ร้อยละ 33.1 รองลงมาคือเพื่อนหญิง ร้อยละ 33.1 และหญิงบริการทางเพศร้อยละ 28.1 ส่วนบุคคลที่เพศหญิงมีเพศสัมพันธ์ด้วยมากที่สุดคือ คนรัก ร้อยละ 59.3 รองลงมาคือเพื่อนชาย ร้อยละ 40.7 สำหรับการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยการใช้ถุงยางอนามัย ในเรื่องการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเพศชายทุกคนที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศมีการใช้ถุงยางอนามัยเป็นประจำหรือทุกครั้ง ร้อยละ 44.4 รองลงมาคือมีการใช้ถุงยางอนามัยเป็นบางครั้งและไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 37.8 และ 17.8 ตามลำดับ ส่วนการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิงหรือเพื่อนชาย พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เคยมีสัมพันธ์กับเพื่อนหญิงหรือเพื่อนชาย ไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 40.6 รองลงมาคือมีการใช้ถุงยางอนามัยเป็นบางครั้งและเป็นประจำหรือทุกครั้ง ร้อยละ 32.8 และ 26.6 ตามลำดับและการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก ไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 51.3 รองลงมาคือมีการใช้ถุงยางอนามัยเป็นบางครั้งและเป็นประจำหรือทุกครั้ง ร้อยละ 29.5 และ 19.2 ตามลำดับ และพบว่ามากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างยังมีการปฏิบัติไม่ถูกต้องในแต่ละขั้นตอนของการใช้ถุงยางอนามัย โดยปฏิบัติถูกต้องบางขั้นตอน ร้อยละ 57.7 รองลงมาคือ ไม่ถูกต้องทุกขั้นตอน ร้อยละ 6.4 และปฏิบัติถูกต้องทุกขั้นตอน ร้อยละ 35.9 ส่วนระดับการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยการใช้ถุงยางอนามัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านการใช้ถุงยางอนามัยในระดับปานกลาง ร้อยละ 51.2 รองลงมาคือ อยู่ในระดับสูงร้อยละ 31 และอยู่ในระดับต่ำ ร้อยละ 17.8

การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยการใช้ถุงยางอนามัยเป็นประจำหรือทุกครั้ง พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้ถุงยางอนามัยเป็นประจำและไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัยเมื่ออยู่กับเพื่อนหญิงหรือเพื่อนชายตามลำดับ

ในระดับที่ใกล้เคียงกัน ร้อยละ 45.6 และ 45 ตามลำดับ คัดค้านเป็นบางครั้งและไม่ได้คัดค้าน เมื่อไปเที่ยวสถานเริงรมย์ ร้อยละ 40 และ 34.4 ตามลำดับ คัดค้านเป็นบางครั้งและไม่ได้คัดค้าน ก่อนมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 46.4 และ 29.8 ตามลำดับ และส่วนใหญ่ไม่เคยคัดค้านจนไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ร้อยละ 53.9 รองลงมาคือ เคยคัดค้านไม่สามารถควบคุมตัวเองได้เป็นบางครั้ง ร้อยละ 34.4

การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยการไม่เที่ยวสถานเริงรมย์ พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ปฏิเสธเป็นบางครั้งและไม่ได้ปฏิเสธ เมื่อเพื่อนชักชวนไปสถานเริงรมย์ ร้อยละ 57.3 และ ร้อยละ 26.6 ตามลำดับ ส่วนคำถามในเชิงลบ พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ได้ไปสถานเริงรมย์กับคู่อริหรือเพื่อนต่างเพศตามลำพัง ร้อยละ 53.3 รองลงมาคือ ไปสถานเริงรมย์กับคู่อริหรือเพื่อนต่างเพศ ตามลำพังเป็นบางครั้ง ร้อยละ 38.2

การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยการหลีกเลี่ยงสิ่งทีกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ พบว่า ซึ่งเป็นคำถามเชิงลบทั้งหมด พบว่า ประมาณครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างไม่ได้อยู่กับคนรัก หรือเพื่อนหญิงหรือเพื่อนชายตามลำพังในสถานที่ลับตาคน ร้อยละ 51.9 รองลงมาคือ อยู่กับคนรัก หรือเพื่อนหญิงหรือเพื่อนชายตามลำพังในสถานที่ลับตาคนเป็นบางครั้ง ร้อยละ 36.8 กลุ่มตัวอย่าง มีการพูดคุยเรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนเป็นบางครั้ง ร้อยละ 42.5 รองลงมาคือ ไม่ได้พูดคุยเรื่อง การมีเพศสัมพันธ์กับ ร้อยละ 38.6 ไม่เคยอ่านคอลัมน์เกี่ยวกับเพศศึกษาที่มีข้อความกระตุ้นให้เกิด ความต้องการทางเพศจากหนังสือพิมพ์และนิตยสาร ร้อยละ 46.1 รองลงมาคือ อ่านคอลัมน์เกี่ยวกับ เพศศึกษาที่มีข้อความกระตุ้นให้เกิดความต้องการทางเพศจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารเป็น บางครั้ง ร้อยละ 43.9 ไม่เคยดูโทรทัศน์ที่มีภาพและเรื่องราวที่กระตุ้นให้เกิดความต้องการทางเพศ ร้อยละ 45.8 รองลงมาคือ ดูโทรทัศน์ที่มีภาพและเรื่องราวที่กระตุ้นให้เกิดความต้องการทางเพศ เป็นบางครั้ง ร้อยละ 41.9 ไม่เคยดูวิดีโอหรือภาพยนตร์ที่กระตุ้นให้เกิดความต้องการทางเพศ ร้อยละ 48.9 รองลงมาคือ ดูวิดีโอหรือภาพยนตร์ที่กระตุ้นให้เกิดความต้องการทางเพศเป็นบางครั้ง ร้อยละ 38.9 และส่วนใหญ่ไม่เคยชมเว็บไซต์ในคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ตที่มีภาพและเรื่องราวที่กระตุ้นให้ เกิดความต้องการทางเพศ ร้อยละ 63.1 รองลงมาคือ ชมเว็บไซต์ในคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ตที่มี ภาพและเรื่องราวที่กระตุ้นให้เกิดความต้องการทางเพศเป็นบางครั้ง ร้อยละ 26.1

ส่วนการปฏิบัติตัวเมื่อมีความต้องการทางเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ได้หางานอดิเรก ทำ เช่น เล่นกีฬา อ่านหนังสือ ดูโทรทัศน์ เล่นดนตรี เมื่อมีความต้องการทางเพศ ร้อยละ 37.5 รองลงมาคือ มีการหางานอดิเรกทำเป็นบางครั้ง เมื่อมีความต้องการทางเพศ ร้อยละ 35.3 และไม่ได้ สำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เมื่อมีความต้องการทางเพศ ร้อยละ 58.1 รองลงมาคือ สำเร็จความใคร่ ด้วยตนเองเป็นบางครั้ง เมื่อมีความต้องการทางเพศ ร้อยละ 31.4 ส่วนคำถามในเชิงลบ พบว่ากลุ่ม

ตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้มีเพศสัมพันธ์ เมื่อมีความต้องการทางเพศ ร้อยละ 75.5 รองลงมาคือ มีเพศสัมพันธ์เป็นบางครั้ง เมื่อมีความต้องการทางเพศ ร้อยละ 18.1

การเปรียบเทียบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศรายด้านของเพศชายและเพศหญิงพบว่า การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยการใช้ถุงยางอนามัยในเพศชายและเพศหญิงไม่มีความแตกต่างกัน ส่วนการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยการไม่ดื่มสุรา การไม่เที่ยวสถานเริงรมย์ และการหลีกเลี่ยงสื่อที่กระตุ้นความรู้สึกลงทางเพศมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$)

สำหรับการเปรียบเทียบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านการใช้ถุงยางอนามัยตามการพักอาศัย ไม่สามารถนำมาทดสอบทางสถิติได้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยกับเพื่อน/อยู่คนเดียวมีจำนวนน้อยเพียงร้อยละ 4.7 (17 คน)

การอภิปรายผล

ผู้วิจัยได้อภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศ โดยรวมทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับกลาง ร้อยละ 44.5 รองลงมาคือมีความคิดเห็นเชิงลบ ร้อยละ 41.5 และมีความคิดเห็นเชิงบวก ร้อยละ 13.6 จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างไม่แน่ใจว่าแหล่งข้อมูลข่าวสารทางเพศในแต่ละด้านมีข้อมูลที่ชัดเจน เพียงพอและหาข้อมูลได้ง่ายหรือไม่

ปัจจุบันวัยรุ่นได้รับประสบการณ์ทางด้านเพศศึกษาจากหลายแหล่งด้วยกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ครอบครัวเป็นสถาบันแห่งแรกและดีที่สุดสำหรับการอบรมสั่งสอนเพศศึกษาให้แก่เด็ก เพราะเหตุการณ์และสภาพแวดล้อมทั้งหลายภายในครอบครัวมีความสัมพันธ์อันเหมาะสมที่จะเอื้อให้เด็กได้เรียนรู้และได้รับประสบการณ์ที่ดีเกี่ยวกับเรื่องเพศ (สุชาติ โสมประยูร และวรรณิ โสมประยูร, 2541, หน้า 177) จากการศึกษาวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรในสหรัฐอเมริกาพบว่า วัยรุ่นเห็นว่าพ่อแม่เป็นแหล่งความรู้เรื่องเพศศึกษาและการคุมกำเนิดแก่เขามากที่สุด แต่มีวัยรุ่นเพียง 1 ใน 3 เท่านั้น ที่ได้พูดคุยกับพ่อแม่เรื่องเพศศึกษา (Wattlelon อ้างใน กลุ่มงานวิชาการวางแผนครอบครัว, 2544, หน้า 30) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา จังหวัดน่าน พบว่า เมื่อกลุ่มตัวอย่างประสบปัญหาต่าง ๆ รวมทั้งปัญหาเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ จะเลือกปรึกษาและไม่ปรึกษากับครอบครัวในสัดส่วนที่เท่ากัน ร้อยละ 50

(ปวีณา สายสูง, 2541, หน้า 61) แต่ขัดแย้งกับผลการศึกษาวัยรุ่นชายไทยกับการซื้อประเวณี: การศึกษาแนวทางการเปลี่ยนแปลงค่านิยมการซื้อประเวณี พบว่า วัยรุ่นไม่ต้องการคำปรึกษาและคำแนะนำเรื่องเพศจากครอบครัวเมื่อพวกเขามีปัญหาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ แต่จะเก็บข้อสงสัยไปพูดคุยกับเพื่อนด้วยตนเอง (กฤตยา อาชวนิจกุล และวราภรณ์ แซ่มสนิท, 2538, หน้า 39) และจากผลการสำรวจของคูเร็กซ์ กลอบัล (Durex Global Survey) ประจำปี พ.ศ. 2542 พบว่า ส่วนใหญ่ได้รับจากเพื่อน ร้อยละ 28 และได้รับจากพ่อแม่เพียงร้อยละ 12 แต่เมื่อถามถึงแหล่งที่ต้องการได้รับความรู้ด้านเพศศึกษาที่ถูกต้อง ส่วนใหญ่ตอบว่า อยากรู้ได้จากบิดามารดา (พันธ์ศักดิ์ สุกระฤกษ์, 2542, หน้า 113) สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศจากครอบครัวอยู่ระดับเป็นกลาง ร้อยละ 65.6 รองลงมาคือมีความคิดเห็นเชิงลบและเชิงบวกในระดับที่ใกล้เคียงกัน ร้อยละ 17.5 และ 16.9 ตามลำดับ อาจจะเป็นเพราะว่าในปัจจุบันเกิดปัญหาในเรื่องการให้เวลากับบุตร เพราะสภาพการทำงานที่รัดตัว จึงกลายเป็นปัญหาความเห็นห่าง นอกจากนี้มีปัญหาค่าความเครียดทางอารมณ์ที่เกิดจากสาเหตุต่าง ๆ เช่น สภาพเศรษฐกิจ มลพิษ ส่งผลให้ผู้ปกครองไม่ใส่ใจที่จะสั่งสอนให้ข้อมูล สร้างค่านิยมและปลูกฝังคุณธรรมในเรื่องเพศศึกษาที่เหมาะสม (ชาติวุฒิ วัจวล, 2542, หน้า 3) อีกทั้งบิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่มีความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาเพียงพอ ไม่ทราบวิธีที่จะถ่ายทอดให้กับเด็ก มีทัศนคติต่อเรื่องเพศผิด ๆ จึงไม่สามารถให้ความรู้แก่เด็ก และไม่ต้องการให้เด็กได้รับความรู้ในเรื่องเพศ (กลุ่มงานวิชาการวางแผนครอบครัว, 2544, หน้า 16)

โรงเรียนถือเป็นสถาบันที่มีความสำคัญรองจากสถาบันครอบครัวในการให้ข้อมูลในเรื่องเพศที่ถูกต้องเหมาะสมแก่เด็กและเยาวชน (นงลักษณ์ เอมประดิษฐ์ และคณะ, 2540, หน้า 10) ในปัจจุบันหลักสูตรการเรียน ได้บรรจุเนื้อหาวิชาเพศศึกษาที่มีความครอบคลุมในเรื่องพัฒนาการทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ รวมทั้งการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมทุก ๆ ด้าน จากการศึกษาไปยังยี่ที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ส่วนใหญ่เพื่อนจะเป็นแหล่งความรู้เรื่องเพศสัมพันธ์และให้คำแนะนำเรื่องเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 74.8 และ 76 ตามลำดับ (จิรพรรณ อินทา, 2542, หน้า 38) ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจของคูเร็กซ์ กลอบัล (Durex Global Survey) ประจำปี พ.ศ. 2542 พบว่า วัยรุ่นได้รับความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศจากเพื่อนมากที่สุด ร้อยละ 28 รองลงมาคือจากหนังสือและคู่มือต่าง ๆ ร้อยละ 23 และได้รับจากโรงเรียน ร้อยละ 18 (พันธ์ศักดิ์ สุกระฤกษ์, 2542, หน้า 114) นอกจากนี้จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับเพศศึกษาของนักศึกษามัธยมศึกษาตอนต้นในศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า แหล่งความรู้เรื่องเพศ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยดูภาพยนตร์หรือวิดีโอที่มีฉากเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ รวมทั้งหาความรู้จากนิตยสารหรือ

นิตยสารทั่วไป ร้อยละ 56.8 และซักถามจากเพื่อนทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศ ร้อยละ 11.6 (ทวิวรรณ สัมพันธสิทธิ์, 2535, หน้า 69) สำหรับผลการศึกษาในครั้งนี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศที่ได้รับจากโรงเรียนในระดับเป็นกลาง ร้อยละ 68.9 และมีความคิดเห็นเชิงลบและเชิงบวกในระดับที่ใกล้เคียงกัน ร้อยละ 15.8 และ 15.3 ตามลำดับ ซึ่งอาจเกิดจากการพบข้อขัดแย้งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับการเรียนการสอนเพศศึกษาในโรงเรียน คือเกิดความไม่แน่ใจว่าการสอนเพศศึกษาจะเป็นการกระตุ้นให้เด็กมีความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องเพศมากขึ้น อยากรู้อยากทดลองในเรื่องเพศ และเป็นการชี้โพรงให้กระรอกหรือไม่ จึงเปรียบเสมือนเป็นคาบสองคม (มยุรี ภูงามทอง, 2538, หน้า 146-147) นอกจากนี้การสอนเพศศึกษาในโรงเรียนยังพบว่านักเรียนมีเจตคติไม่ดีเกี่ยวกับวิธีการสอนของครูโดยมองว่าล้าสมัย ไม่มีวิธีการพูดที่ทำให้นักเรียนติดตามบทเรียน ขาดกิจกรรมและสื่อการสอนที่เร้าความสนใจ มักอบรมระเบียบวินัยควบคู่กับการสอน และครูไม่เป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักเรียน (พะเยาว์ ตันมณี, 2523, หน้า 59; ปัญญา สมบูรณ์ศิลป์, 2525, หน้า 60) และยังพบว่าตัวครูผู้สอนเองไม่กล้าที่จะสอนหรือแม้กระทั่งออกข้อสอบในเรื่องเพศศึกษาอย่างตรงไปตรงมาเนื่องจากเกรงว่าจะไม่เหมาะสมกับเด็ก (จรรยา ดวงแก้ว, 2539, หน้า 110) ส่วนเพื่อนสนิทมักจะเป็นแหล่งข้อมูลข่าวสารทางเพศในกลุ่มวัยรุ่น เพราะเพื่อนในกลุ่มเดียวกันมักมีลักษณะเหมือนกัน มีค่านิยมเหมือนกัน (Fisher & Fisher, 1992, pp. 455-474) อีกทั้งคิดว่าบิดามารดาไม่สามารถเข้าใจในความต้องการของตน จึงปิดบังหรือมีความลับกับบิดามารดาและมองหาบุคคลอื่นที่มีอิทธิพลกับชีวิตของเขา มีการยอมรับซึ่งกันและกัน ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน หากเขาอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีความประพฤติน่าดี ก็จะชักจูงไปในทางที่ดี และในขณะเดียวกันถ้าหากเขาอยู่ในกลุ่มที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ก็อาจจะชักจูงกันไปในทางที่ไม่ดีได้เช่นกัน (บุศยา แรกข้าว, 2543, หน้า 68) อย่างไรก็ตามการหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศโดยการสอบถามจากเพื่อนทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศ อาจได้รับความรู้ที่ไม่ถูกต้อง เพราะเพื่อนย่อมมีความรู้ไม่แตกต่างกัน และอาจก่อให้เกิดความคับข้องใจ ความสงสัย ซึ่งทำให้มีการปฏิบัติตนเกี่ยวกับเพศศึกษาที่ไม่ถูกต้อง (ทวิวรรณ สัมพันธสิทธิ์, 2535, หน้า 69)

ชุมชนก็เป็นอีกแหล่งหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อเรื่องเพศทั้งทางบวกและทางลบ จากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศจากชุมชนอยู่ในระดับเป็นกลาง ร้อยละ 60.8 รองลงมาคือมีความคิดเห็นเชิงบวก ร้อยละ 21.1 และมีความคิดเห็นเชิงลบ ร้อยละ 18.1 อาจเป็นเพราะสังคมปัจจุบันที่สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมเต็มไปด้วยสถานเริงรมย์ที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ นอกจากนี้ยังเปิดบริการทั้งวันทั้งคืน ส่งผลให้วัยรุ่นซึ่งโดยธรรมชาติมีความอยากรู้อยากเห็น และอยากรู้อยากทดลองในสิ่งใหม่ ๆ ตัดสินใจเข้าไปในสถานเริงรมย์ และสถานเริงรมย์ก็มีอิทธิพลต่อความเชื่อ ค่านิยม และการแสดงออกทางพฤติกรรมของวัยรุ่น เช่น

การแต่งกาย การแสดงออกทางเพศอย่างเปิดเผย สิ่งแวดล้อมเหล่านี้เป็นเครื่องช่วยยู่ให้วัยรุ่นมีใจเอนเอียงไปในทางที่ด้อยศีลธรรม และประพฤติดนเสื่อมเสียได้ง่าย (สุชา จันทน์เอน, 2529, หน้า 80; แสงอัมพา บำรุงธรรม, 2543, หน้า 127; บุศยา แรกข้าว, 2543, หน้า 69-70) จากการศึกษาการมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษา ตอนปลายสายสามัญ จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า การเที่ยวสถานเริงรมย์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสบการณ์ทางเพศ (จุฬามาศ นุชนารถ, 2531, หน้า 78-80) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาเชิงสำรวจของวัยรุ่นในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า วัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยเฉพาะโรคเอดส์ ส่วนมากจะเป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา ซึ่งส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในหอพักหรือบ้านพักในเมืองซึ่งอยู่ใกล้สถานเริงรมย์หรือสถานบริการทางเพศ (คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2537, หน้า 13-14) นอกจากนี้บุคลากรทางด้านการศึกษาและสาธารณสุขก็ถือว่าเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการเป็นที่ปรึกษาทางเพศในการให้ความรู้ด้านเพศศึกษาแก่พ่อแม่ ครู รวมทั้งช่วยให้วัยรุ่นให้เข้าใจตนเองมากขึ้น (ระวีวรรณ แสงฉาย, 2538, หน้า 120-121)

สื่อสารมวลชนถือเป็นแหล่งสำคัญในการเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศจากสื่อสารมวลชนอยู่ในระดับเป็นกลางร้อยละ 75.3 รองลงมาคือมีความคิดเห็นเชิงลบร้อยละ 14.1 และความคิดเห็นเชิงบวก ร้อยละ 10 เนื่องจากสื่อสารมวลชนไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่วัยรุ่นรับได้ง่ายและมากที่สุดในชีวิตประจำวัน ทำให้การควบคุมการรับสื่อของบิดามารดาทำได้ยากหรือทำไม่ได้เลย ประกอบกับวัยรุ่นเป็นวัยที่ตื่นตัวต่อการรับรู้ข้อมูลข่าวสารสังคม จึงมีโอกาสรับรู้ข่าวสารทางสื่อสารมวลชนมากกว่าวัยอื่น ๆ ดังนั้นสื่อสารมวลชนจึงมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นได้ทั้งทางบวกและทางลบ กล่าวคือ ถ้าเนื้อหาที่มีประโยชน์ให้ความรู้ เสริมสร้างทัศนคติที่ดีและส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญา สื่อนั้นก็จะมีอิทธิพลทางบวกในทางตรงข้ามถ้าเนื้อหานั้นไม่มีประโยชน์และเป็นผลเสียต่อวัยรุ่น สื่อนั้นก็จะมีอิทธิพลทางลบเช่นกัน (นงลักษณ์ เอ็มประดิษฐ์ และคณะ, 2540, หน้า 14; นิตยา ปัญจมิตติ อ่างใน จันท์แรมทองศิริ, 2539, หน้า 64) จากการศึกษาเพศศึกษา การวิเคราะห์และประเมินค่านิตยสารและหนังสือพิมพ์ โดยศึกษานิตยสารและหนังสือพิมพ์ที่วางจำหน่ายในช่วงเดือนพฤษภาคม - กรกฎาคม ปี พ.ศ. 2527 เนื้อหาเพศศึกษาของหนังสือพิมพ์รายวัน รายสัปดาห์ ส่วนใหญ่เป็นการตอบปัญหาทางการแพทย์ เพศ และปัญหาชีวิต นอกจากนี้ยังมีการเสนอเนื้อหาเพศศึกษาในรูปของบทความและนวนิยาย สำหรับเนื้อหาเพศศึกษาในนิตยสาร พบว่า มีการนำเสนอภาพปลุกอารมณ์สอดแทรกปะปนกับการเสนอเนื้อหาทางเพศศึกษา ซึ่งภาพไม่ได้มีส่วนสัมพันธ์กับเนื้อเรื่องการตอบปัญหาทางเพศ (พินิจ สุภมัสตคุงกูร, 2528, บทคัดย่อ) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาความรู้

ทัศนคติเกี่ยวกับเพศและประสบการณ์เกี่ยวกับเพศและโรคเอดส์ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า สื่อที่มีส่วนกระตุ้นความรู้สึกทางเพศมากที่สุดคือ การอ่านหนังสือที่มุ่งเสนอเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะการดูวิดีโอ (ศุภจรี วชิภักดิ์, 2533, หน้า 92-97) และจากการศึกษาวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรในสหรัฐอเมริกาพบว่า วัยรุ่นได้รับความรู้เรื่องเพศศึกษาจากพ่อแม่ เพื่อน โรงเรียน และโทรทัศน์ ตามลำดับ พบว่าโทรทัศน์มีผลกระทบต่อการมีเพศสัมพันธ์มาก เนื่องจากโทรทัศน์ได้นำเสนอภาพเกินความเป็นจริงเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศ (Wattlelon อ้างใน กลุ่มงานวิชาการวางแผนครอบครัว, 2544, หน้า 30) นอกจากนี้จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับเพศศึกษาของนักศึกษามัธยมศึกษาตอนต้นในศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า แหล่งความรู้เรื่องเพศ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยดูภาพยนตร์หรือวิดีโอที่มีฉากเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ รวมทั้งหาความรู้จากนวนิยายหรือนิตยสารทั่วไป ร้อยละ 56.8 (ทวิวรรณ สัมพันธสิทธิ์, 2535, หน้า 69)

จะเห็นได้ว่า ปัจจุบันเพศศึกษาเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องประสบ โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่มีความอยากรู้อยากเห็น อยากทดลอง ต้องการที่จะเรียนรู้และได้รับความรู้ในเรื่องเพศ สิ่งสำคัญก็คือ การทำให้วัยรุ่นสามารถแยกแยะได้ว่าความรู้ในเรื่องเพศเหล่านั้นถูกต้องเพียงใด (กลุ่มงานวิชาการวางแผนครอบครัว, 2544, หน้า 15) ดังนั้นครอบครัว โรงเรียน ชุมชนและสื่อสารมวลชน จะต้องมีการประสานความร่วมมือกันในการความรู้เรื่องเพศศึกษาที่ถูกต้องและเหมาะสมแก่เด็กและเยาวชน เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหากการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นต่อไป

2. การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงเพศ ในการศึกษาครั้งนี้จะขออภิปรายเฉพาะการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยการใช้ถุงยางอนามัย เนื่องจากการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยตรง จากผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเพศชายทั้งหมดที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศมีการใช้ถุงยางอนามัยประจำหรือทุกครั้ง ร้อยละ 44.4 กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีสัมพันธ์กับเพื่อนหญิงหรือเพื่อนชายมีการใช้ถุงยางอนามัยเป็นประจำหรือทุกครั้ง ร้อยละ 26.6 กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับคนรักมีการใช้ถุงยางอนามัยเป็นประจำหรือทุกครั้ง ร้อยละ 19.2 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่กำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของเด็กวัยรุ่นชาย พบว่า มีผู้ที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคนรักเป็นจำนวนน้อย ร้อยละ 9.6 และมีถึงร้อยละ 50 ที่ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก ส่วนการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่หญิงคนรักและไม่ใช่หญิงบริการทางเพศ พบว่า มีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งร้อยละ 40 ส่วนการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ พบว่า มีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง ร้อยละ 54.6 (ศรีสุดา โภคา, 2541, หน้า 48-49) ซึ่งสนับสนุนผลการศึกษา

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น ในอำเภอเมือง จังหวัดน่าน พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ แต่จะไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อน (จันทร์แรม ทองศิริ, 2539, หน้า 61) ซึ่งการที่วัยรุ่นไม่ใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงบริการทางเพศ เนื่องจากมีความกลัวต่อการติดโรคเอดส์และการที่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงที่ไม่ใช่หญิงบริการทางเพศเพราะอาจจะคิดว่าคู่นอนของคนไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ และการใช้ถุงยางอนามัยทำให้ความสุขในการร่วมเพศลดลง นอกจากนี้วัยรุ่นเห็นว่าการใช้ถุงยางอนามัยไม่เหมาะสมในความสัมพันธ์ที่อยู่บนพื้นฐานของความรัก เพราะทำให้เกิดความไม่เชื่อใจกัน ขาดความใกล้ชิด และรู้สึกว่าจะไม่รักกันจริง (ปวีณา สายสูง, 2541, หน้า 15, 33; พิศมัย นพรัตน์, 2543, หน้า 76)

ดังนั้นการที่วัยรุ่นคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์กับคู่รักหรือเพื่อน โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยนั้นมีความปลอดภัยกว่ามีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศหรือมีการใช้ถุงยางอนามัย ทักษะดังกล่าวอาจนำไปสู่ปัญหาการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควรและการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ได้แก่ โรคซิฟิลิส หนองใน แผลริมอ่อน ฝีมะม่วง หนองในเทียมและโรคเอดส์ด้วย ซึ่งเป็นปัญหาสาธารณสุขที่สำคัญ เนื่องจากอุบัติการณ์ของโรคเหล่านี้ยังสูงอยู่และมีปัจจัยหลายประการที่บ่งชี้ว่าอุบัติการณ์ของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มีแนวโน้มที่จะสูงขึ้น สาเหตุอาจเนื่องมาจากอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกมีผลต่อสังคมไทยมากขึ้น ดังจะเห็นได้ว่าวัยรุ่นมีอิสระที่จะคบเพื่อนต่างเพศได้มากขึ้นและมีทัศนคติที่ยอมรับพฤติกรรมทางเพศโดยเปิดเผยมากขึ้น (สมยศ จารุวิจิตรวัฒนา, 2532, หน้า 1) ซึ่งโรคเหล่านี้สามารถป้องกันได้หากมีการสวมถุงยางอนามัยอย่างถูกวิธีทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการให้ความรู้ ปลูกฝังทัศนคติและความเชื่อให้เป็นไปในเชิงบวกเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นต่อไป (อุมาภรณ์ ภัทรวาณิชย์, 2538, หน้า 32; จันทร์แรม ทองศิริ, 2539, หน้า 59,61; พิศมัย นพรัตน์, 2543, หน้า 76)

นอกจากนี้จากการศึกษาครั้งนี้ เมื่อพิจารณาวิธีการใช้ถุงยางอนามัยทั้ง 4 ขั้นตอนพบว่า ในแต่ละขั้นตอนจะมีผู้ที่ไม่ปฏิบัติเป็นจำนวนมากว่าครึ่งหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาปัจจัยทางวัฒนธรรมที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงของวัยรุ่น พบว่า เกือบ 4 ใน 5 ของวัยรุ่นหญิงมีความรู้เรื่องถุงยางอนามัยน้อย แต่อย่างไรก็ตามพบว่ามีถึง 2 ใน 5 ของวัยรุ่นชายที่มีความรู้เรื่องถุงยางอนามัยน้อย โดยเรื่องที่วัยรุ่นทั้งหญิงและชายรู้มากที่สุด คือ การเลือกถุงยางอนามัยนั้นควรดูที่วันผลิตและวันหมดอายุ และเรื่องที่วัยรุ่นชายส่วนใหญ่มีความรู้ก็อีกได้แก่คือ การใช้ถุงยางอนามัยขณะที่มีภาวะเพศแข็งตัว และการบีบกระเปาะปลายถุงก่อนใช้ (อุมาภรณ์ ภัทรวาณิชย์, 2538, หน้า 29) และผลการศึกษาพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อเอดส์ในทหารเกณฑ์กองบิน 41 จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้ถุงยางอนามัยถูกทุกขั้นตอน

เป็นบางครั้ง ร้อยละ 57.4 รองลงมาคือใช้ถุงยางอนามัยถูกทุกชั้นตอนทุกครั้ง ร้อยละ 36 (พิภุษา มั่นเกษตรกิจ, 2535, หน้า 36) นอกจากนี้จากการศึกษาพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของหญิงขายบริการทางเพศ ตำบลหาดเสี้ยว อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย พบว่า ในจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 55 คน มีเพียง 1 คน ที่ผู้รับบริการปฏิบัติถูกทุกชั้นตอนในการใช้ถุงยางอนามัย (อรพรรณ โตสิงห์ และบุญนาถ แก้วเกตุ อังโน โกลุมภ์ สายจันทร์, 2537, หน้า 14)

จะเห็นได้ว่าแม้ว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างจะใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ แต่พบว่ายังมีการใช้ถุงยางอนามัยไม่ถูกต้อง ดังนั้นกลุ่มวัยรุ่นเหล่านี้จึงมีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ การตั้งครรรค์ก่อนวัยอันควร ซึ่งการตั้งครรรค์ในวัยรุ่นเป็นปัญหาที่รุนแรงมากสำหรับวัยรุ่น จะส่งผลเสียต่อวัยรุ่นและทารกในครรภ์ได้ เช่น วัยรุ่นจะมีปัญหาในเรื่องการเจริญเติบโต เกิดภาวะโลหิตจาง ความดันโลหิตสูง ศีรษะทารกไม่ได้สัดส่วนกับช่องเชิงกราน และมีผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสังคม นอกจากนี้จะพบปัญหาการทำแท้งในวัยรุ่นตามมาซึ่งก่อให้เกิดอันตรายได้ เช่น มดลูกทะลุ ตกเลือด ติดเชื้ออย่างรุนแรง จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ความรู้แก่กลุ่มวัยรุ่นให้มีความเข้าใจและสามารถใช้ถุงยางอนามัยได้อย่างถูกต้อง เพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นต่อไป (พรรณพิไล ศรีอาภรณ์, 2537, หน้า 23; บุศยา แรกข้าว, 2543, หน้า 112-114)

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศระหว่างเพศชายกับเพศหญิง พบว่า ความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศที่ได้รับจากโรงเรียน ชุมชน และสื่อสารมวลชนในเพศชายและเพศหญิงไม่มีความแตกต่างกัน ส่วนความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศจากครอบครัวในเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาทัศนคติและความต้องการของอาจารย์และนักเรียนมัธยมศึกษา รามคำแหง ในเรื่องการสอนเพศศึกษา พบว่าในส่วนของคุณรู้เรื่องเพศศึกษา นักเรียนจะได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนมากที่สุด โดยเฉพาะในเรื่องการคุมกำเนิดและการเที่ยวโสเภณี ส่วนนักเรียนหญิงจะได้รับความรู้เรื่องเพศจากครูและเพื่อนสนิท ส่วนในประเด็นปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศนั้น นักเรียนชายส่วนใหญ่ต้องการปรึกษากับเพื่อนสนิทมากกว่าพ่อแม่ ซึ่งตรงกันข้ามกับนักเรียนหญิงที่ต้องการปรึกษาพ่อแม่มากกว่า (นพพร พานิชกุล อังโน ชาตวิฑูดี วัจวล, 2542, หน้า 28) และจากการศึกษาความเป็นเพื่อนและการป้องกันโรคเอดส์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนชายเคยปรึกษาเพื่อน ร้อยละ 42.3 ปรึกษาพี่ ร้อยละ 35 และเคยปรึกษาพ่อแม่ ร้อยละ 2.6 ส่วนนักเรียนหญิงยังไม่เคยปรึกษาใคร แต่คิดว่าพี่จะเป็นผู้ให้คำปรึกษาได้ดี ร้อยละ 15.2 รองลงมาคือแม่

ร้อยละ 13.2 และเพื่อน ร้อยละ 11.9 (ประยูร อองกุลนะและวีรสิทธิ์ สิทธิไตรย์ อ่างใน จีรพรรณ อินทา, 2542, หน้า 22)

จะเห็นได้ว่า เพศหญิงมีความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศที่ได้รับจากครอบครัวในเชิงบวกมากกว่าเพศชาย เนื่องจากแม่มีอิทธิพลต่อลูกมากกว่าพ่อ ไม่ว่าจะเป็นลูกชายหรือลูกสาว แม่มีแนวโน้มที่จะเลี้ยงดูให้ลูกสาวเหมือนแม่ ความสัมพันธ์อันดีนี้จะส่งผลให้มีการพูดคุยเรื่องส่วนตัวหรือเรื่องเพศศึกษาได้ง่าย ตรงกันข้ามกับลูกชายที่แม่มีแนวโน้มจะผลักดันให้ลูกชายมีบทบาทเป็นผู้ชายเหมือนพ่อ พ่อมีบทบาทที่สำคัญต่อลูกชาย แต่ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกชายจะห่างเหินกว่าความสัมพันธ์ที่มีกับแม่ เพราะในสังคมส่วนใหญ่พ่อก็มักเป็นผู้ที่ต้องทำงานนอกบ้านหรือมีสังคมนอกบ้านมากกว่าแม่ จึงไม่ค่อยมีเวลาให้กับลูกชาย นอกจากนี้จะพบว่าลูกสาวมักจะลอกเลียนแบบพฤติกรรมจากมารดาและลูกชายลอกเลียนแบบจากบิดา (ปราณี วงษ์เทศ, 2535, หน้า 36-37; นางลักขณ์ เอมประดิษฐ์ และคณะ, 2540, หน้า 5) และจากการศึกษาความพร้อมของพ่อแม่และผู้ปกครองในการอบรมเลี้ยงดูลูกวัยรุ่นในด้านสุขภาพทางเพศ พบว่า แม่เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการพูดคุย และให้ความรู้ คำแนะนำในเรื่องเพศศึกษาแก่วัยรุ่นทั้งหญิงและชาย (กองอนามัยครอบครัว, 2538, หน้า 32) และจากการศึกษาการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างบิดามารดาและวัยรุ่นในเคนย่า พบว่า แม่จะพูดคุยประเด็นอนามัยการเจริญพันธุ์กับวัยรุ่นมากกว่าพ่อ ในขณะที่วัยรุ่นทั้งชายและหญิงสะดวกใจที่จะคุยเรื่องเพศศึกษากับผู้ที่เป็นเพศเดียวกับตนเอง ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนหรือเจ้าหน้าที่ (Kiragu อ่างใน กลุ่มงานวิชาการวางแผนครอบครัว, 2544, หน้า 30)

สำหรับความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศที่ได้รับจากโรงเรียน ชุมชน และสื่อสารมวลชน พบว่าไม่มีความแตกต่างกันระหว่างเพศชายกับเพศหญิง ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงต่างก็ได้รับความรู้จากครูเท่า ๆ กัน และทั้งสองต่างก็มีเพื่อนที่สามารถจะพูดคุยในเรื่องเหล่านี้ได้ ประกอบกับในปัจจุบันเป็นสังคมเปิด ทุกคนไม่ว่าจะเป็นเพศใดสามารถเปิดรับข้อมูลข่าวสารทางเพศจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร โทรทัศน์ วิทยุทัศน์ และคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ต ได้เท่า ๆ กัน

สำหรับการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศตามการพักอาศัย ไม่สามารถนำมาทดสอบทางสถิติได้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยกับเพื่อน/อยู่คนเดียวมีจำนวนเพียงร้อยละ 4.7 (17 คน)

4. การเปรียบเทียบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยการใช้ถุงยางอนามัยระหว่างเพศชายกับเพศหญิง พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน อาจเนื่องจากพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม เพศหญิงเรียนรู้ที่จะมีความจริงจังและมีความรักให้กับคู่ของตน ดังนั้น

การพูดจาเกี่ยวกับการป้องกันเพื่อความปลอดภัยในเรื่องเพศจึงเป็นการแสดงถึงความไม่ไว้วางใจ
 คู่ของตน นอกจากนี้เพศหญิงจะมีความอายที่จะพูดเรื่องเพศศึกษา ในขณะที่เดียวกันเพศชายเป็นผู้ที่
 สามารถพูดเรื่องเพศได้ และเป็นผู้กำหนดการใช้ถุงยางอนามัยโดยคำนึงถึงความสุขทางเพศของ
 ตนเองเป็นหลัก (อุมาภรณ์ ภัทรวาณิชย์, 2537, หน้า 1-4) ดังนั้นจึงทำให้เพศหญิงมีการป้องกัน
 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยการใช้ถุงยางอนามัยไม่แตกต่างจากเพศชาย นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างทั้ง
 เพศชายและเพศหญิงอาจมีความรู้เรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ไม่เพียงพอ และไม่ตระหนักถึง
 ความสำคัญของการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งขัดแย้งกับการศึกษาปัจจัยทางวัฒนธรรมที่มีผลต่อ
 พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงของวัยรุ่น พบว่า แนวโน้มที่วัยรุ่นหญิงจะมีทัศนคติทางลบต่อถุงยาง
 อนามัยมีสูงกว่าวัยรุ่นชาย และพบว่าวัยรุ่นชายและหญิงมีความแตกต่างในเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับ
 การป้องกันโรคเอดส์ กล่าวคือ วัยรุ่นหญิงจะเน้นที่การไม่สำส่อนทางเพศและคิดว่าโรคเอดส์
 สามารถป้องกันได้ ในขณะที่วัยรุ่นชายเน้นที่การมีเพศสัมพันธ์และหาวิธีป้องกันในภายหลัง
 (อุมาภรณ์ ภัทรวาณิชย์, 2538, หน้า 35) และจากการศึกษากิจกรรมทางเพศของเยาวชนในชนบท
 ของรัฐอัลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับการใช้ถุงยางอนามัย โดยเพศชาย
 ส่วนใหญ่ชอบใช้ถุงยางอนามัยมากกว่าเพศหญิง (Macdonald-Dichmann อ้างใน ชาติวุฒิ วัจวล,
 2542, หน้า 30)

สำหรับการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยการไม่ดื่มสุรา การไม่เที่ยวสถานเริงรมย์
 การหลีกเลี่ยงสิ่งทีกระตุ้นความรู้สึกทางเพศและการปฏิบัติตัวที่ถูกต้องเมื่อมีความต้องการทางเพศ
 ระหว่างเพศชายกับเพศหญิง พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) ซึ่ง
 สอดคล้องกับจากการศึกษาทัศนคติที่มีต่อยาเสพติดและบรรทัดฐานของกลุ่มอ้างอิงนักศึกษา
 วิทยาลัยครู พบว่า ความแตกต่างระหว่างเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดื่มสุรา (อัปสร
 เตียวตระกูลวัฒน์ อ้างใน ยูพา ชุสุทธิกุล, 2527, หน้า 22) และจากการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทาง
 เพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน พบว่า ก่อนการมีเพศสัมพันธ์เกือบ 2 ใน 3 ของ
 กลุ่มตัวอย่างจะมีการดื่มสุรา โดยที่สัดส่วนของพฤติกรรมดังกล่าวเพศชายจะสูงกว่าในเพศหญิง
 นอกจากนี้พบว่า วัยรุ่นชายมีการไปเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่าวัยรุ่นหญิง (ปวีณา สายสูง, 2541,
 หน้า 35,43) อาจเป็นเพราะค่านิยมในเรื่องพฤติกรรมทางเพศของสังคมไทย โดยเฉพาะวิถีชีวิตของ
 เด็กชายและเด็กหญิงจะมีแตกต่างกันในเรื่องการเข้าสังคม การคบเพื่อนต่างเพศ และการเรียนรู้เรื่อง
 เพศ สังคมไทยสอนให้ผู้หญิงรักษาวนลงวนตัว และให้คุณค่าสูงมากต่อการรักษาพรหมจรรย์ไว้ให้
 ได้จนถึงวันแต่งงาน ซึ่งตรงกันข้ามเด็กชายมีโอกาสในการเข้าสังคมมากกว่าอย่างชัดเจน และมี
 อิสระอย่างยิ่งในเรื่องเพศ ซึ่งเป็นอิสระที่ไร้ข้อผูกมัดจนดูเหมือนไร้ความรับผิดชอบ (กฤตยา
 อาชวนิจกุล และวราภรณ์ แซ่มสนิท, 2537, หน้า 22) ดังนั้นจึงทำให้บิดามารดามีการเลี้ยงดูที่

เข้มงวดกับเพศหญิงมากกว่าเพศชาย อันส่งผลให้การตีตราและการเที่ยวสถานเริงรมย์ในเพศหญิงน้อยกว่าเพศชาย

ส่วนการหลีกเลี่ยงสิ่งที่กระตุ้นความรู้สึกทางเพศและการปฏิบัติตัวที่ถูกต้องเมื่อมีความต้องการทางเพศ จากการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในจังหวัดน่าน พบว่า หลังจากที่วัยรุ่นชายดูสื่อที่กระตุ้นความรู้สึกทางเพศแล้วจะเกิดอารมณ์ทางเพศและอยากลองทำตาม (ปวีณา สายสูง, 2541, หน้า 44) ส่วนวัยรุ่นหญิงจะรู้สึกว่าน่ารังเกียจและไม่สมควรดู ส่วนในเรื่องการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองนั้น ในเพศหญิงจะมีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองน้อยกว่าผู้ชาย ซึ่งอาจเป็นเพราะสังคมไม่ยอมรับการกระทำของผู้หญิง (อนเนก อารีพรรค และสุวิทนา อารีพรรค, 2525, หน้า 111) ซึ่งสอดคล้องจากการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญในส่วนกลาง พบว่านักเรียนชายจะสำเร็จความใคร่มากกว่านักเรียนหญิง สาเหตุของการสำเร็จความใคร่คือ การอ่านหนังสือและดูภาพยนตร์เกี่ยวกับเรื่องเพศ (นพดล ถิมสุรัตน์ และสุภา มาลากุล อ่างใน วิจิตรศรีสุพรรณ และคณะ, 2533, หน้า 11) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมและประเพณีไทยที่จะให้อิสระในเรื่องเพศกับผู้ชายมากกว่าผู้หญิง เพราะถือว่าเพศชายไม่มีอะไรเสียหาย ส่วนเพศหญิงจะต้องทำตนอยู่ในกรอบระเบียบวินัยอันดีงาม มีกิจกรรมยามว่างที่ไม่ให้มีการแสดงออกถึงความรู้สึกทางเพศให้ปรากฏแก่สายตาผู้อื่น โดยเฉพาะเพศตรงข้าม จึงทำให้ผู้หญิงเปิดรับสิ่งชั่วยุกามารมณ์ที่ปรากฏในหนังสือ ภาพยนตร์และโทรทัศน์น้อยกว่าผู้ชาย แต่ในขณะที่เดียวกันสังคมได้เปิดโอกาสให้เพศชายสามารถพูดคุยเรื่องเพศและแสดงออกในเรื่องเพศได้อย่างเปิดเผย เด็กชายมีโอกาสรู้เรื่องเพศจากสื่อต่าง ๆ โดยการยอมรับของสังคมที่เห็นว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องของผู้ชาย ดังจะเห็นได้จากเด็กผู้ชายเคยดูหนังโป๊ บางคนเคยดูวิดีโอโป๊ ซึ่งสื่อชั่วยุกามารมณ์เหล่านี้ได้มาจากในบ้านของบิดา ของพี่ชาย บางคนถูกชักชวนจากพี่ชายแท้ ๆ ซึ่งวัยรุ่นชายเมื่อดูสื่อเหล่านี้ก็ยอมรับว่าอยากลองเมื่อมีโอกาส (ชาติวุฒิ วัจนวล, 2542, หน้า 125; วิมลโรมา และฉัตรลดา กาญจนสุทธิแสง, 2541 อ่างใน บุศยา แรกข้าว, 2543, หน้า 74)

สำหรับการเปรียบเทียบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามการพักอาศัย ไม่สามารถนำมาทดสอบทางสถิติได้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยกับเพื่อน/อยู่คนเดียวมีจำนวนเพียงร้อยละ 4.7 (17 คน)

จะเห็นได้ว่า นักศึกษาทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศโดยรวมอยู่ในระดับกลาง โดยนักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นแตกต่างกันในข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากครอบครัว นอกจากนี้ นักศึกษาทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยการใช้อย่างอนารมย์อยู่ในระดับปานกลาง โดยเพศชายและเพศหญิงมีการใช้อย่าง

อนามัยไม่แตกต่างกัน แต่จะมีความแตกต่างกันในการไม่ดื่มสุรา การหลีกเลี่ยงการเที่ยวสถานเริงรมย์ การหลีกเลี่ยงสิ่งทีกระตุ้นความรู้สึกทางเพศและการปฏิบัติตัวเมื่อมีความต้องการทางเพศ ดังนั้นครอบครัว โรงเรียน ชุมชนและสื่อสารมวลชนควรมีการร่วมมือกันในการให้ข้อมูลข่าวสารทางเพศที่ถูกต้องแก่เยาวชนและควรมีการให้ความรู้และเสริมสร้างทัศนคติที่ดีในการใช้ถุงยางอนามัยให้มากขึ้น โดยเฉพาะครอบครัวควรให้การเอาใจใส่กับบุตรชายเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. บิดามารดาควรเปิดโอกาสให้บุตรชายถามหรือพูดคุยเรื่องเพศศึกษาเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในบุตรชาย
2. โรงเรียนควรมีนโยบายในเรื่องการอบรมปลูกฝังเรื่องเพศแก่เยาวชน โดยเฉพาะการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยการใช้ถุงยางอนามัย และเน้นความสำคัญในวิธีการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และส่งเสริมสนับสนุนให้วัยรุ่นมีทักษะชีวิตที่เหมาะสม เช่น ทักษะในการปฏิเสธ และการจัดการอารมณ์ ในขณะเดียวกันครู อาจารย์ ควรมีความรู้และทัศนคติที่ดีต่อการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาแก่นักศึกษา
3. โรงเรียนและสถานบริการสุขภาพควรมีการประสานงานกันในการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาแก่บิดามารดา
4. บิดามารดาและครูควรร่วมมือกันในการดูแลให้คำแนะนำเรื่องเพศศึกษาแก่กลุ่มวัยรุ่น โดยเน้นให้เห็นความสำคัญของการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการเลือกสื่อที่เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทางเพศที่เหมาะสม
5. โรงเรียนควรจัดโครงการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาแก่กลุ่มวัยรุ่น โดยให้เพื่อนเป็นผู้ถ่ายทอด
6. ส่งเสริมให้มีศูนย์แนะนำข้อมูลข่าวสารทางเพศแก่วัยรุ่น เพื่อให้คำปรึกษาทางเพศ โดยอาจจะจัดขึ้นในโรงพยาบาลหรือสถานศึกษาขนาดใหญ่ในเมือง เพื่อให้บริการคำปรึกษาแนะนำปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ การคุมกำเนิด การมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย รวมทั้งการให้คำแนะนำในการคบกับเพื่อนต่างเพศอย่างปลอดภัย
7. สื่อมวลชนควรมีบทบาทในการนำเสนอข่าวสารเรื่องเพศศึกษาให้มากขึ้น โดยรัฐควรมีนโยบายควบคุมให้มีการเสนอข่าวสารที่เป็นกลาง ไม่ควรสอดแทรกค่านิยมหรือทัศนคติส่วนตัวที่เป็นบวกหรือเป็นลบต่อเรื่องเพศ และควรพิจารณาการนำเสนอข่าวสารหรือภาพที่ส่งไปในทางกระตุ้นอารมณ์เพศ

8. ควรมีการจัดอบรมหรือประชาสัมพันธ์แก่เยาวชน โดยเน้นในเรื่องประโยชน์ของการใช้ถุงยางอนามัยและวิธีการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาถึงความต้องการความรู้ในเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียน นักศึกษา เพื่อที่จะได้นำข้อมูลที่ได้มาพิจารณาและปรับปรุงเนื้อหาในหลักสูตรให้เหมาะสม เพื่อที่จะได้สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มวัยรุ่น
2. ควรศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศและการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์
3. ควรศึกษาความคิดเห็นของบิดามารดาและครูต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศในปัจจุบัน ตลอดจนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น
4. ควรศึกษาทักษะการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น
5. ควรศึกษาบทบาทของเพื่อนในการให้คำแนะนำเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
6. ควรศึกษาผลกระทบของสื่อสารมวลชนต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ